

Sygn. akt III CNP 35/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J. Z. i T. Z.
przeciwko Gminie N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 maja 2018 r.,
na skutek skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

2) zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21-22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Skarga wniesiona przez powodów jest oczywiście bezzasadna. Skarżący dopatrują się niezgodności prawomocnego orzeczenia w przyjęciu przez Sąd Okręgowy w K., że nie doszło do bezpodstawnego wzbogacenia po stronie pozwanej, a także że roszczenie powodów było przedawnione. Podniesione zarzuty jednak nie przekonują. Abstrahując nawet od kontrowersyjnej na tle skargi kwestii, czy w sprawie można mówić o bezpodstawnym wzbogaceniu pozwanej gminy w sytuacji, w której oświetlenie wykonane przez powodów dotyczyło klasztoru należącego do osoby trzeciej, która nie była stroną postępowania, to na pierwszy rzut oka widać, że zarzuty zawarte w skardze skierowane w stosunku do przyjętego przedawnienia roszczenia są wewnątrz sprzeczne. Skarżący trafnie twierdzą, że roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia przedawnia się w terminie 3 letnim, a nie 2 letnim, tak jak roszczenie z umowy o dzieło. Tymczasem zarzucają, że czynnością, która przerwała w ich ocenie bieg terminu przedawnienia było odebranie przez pozwaną gminę wystawionej przez powodów faktury. Faktura ta jednak wskazywała wyłącznie na wykonanie dzieła w ramach zawartej umowy i nie sposób uznać, że jej odebranie stanowiło uznanie przez pozwanego roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Jak trafnie uznał Sąd Okręgowy mogło to co najwyżej wskazywać na uznanie roszczenia o zapłatę

z tytułu umowy o dzieło. Ponieważ jednak nastąpiło po upływie 2 lat nie mogło skutecznie doprowadzić do uwzględnienia zarzutu przerwy biegu terminu przedawnienia.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²⁰ i art. 424¹² k.p.c.